

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	Ka 125/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 grudnia 2021 roku w sprawie sygn. akt VII K 788/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych w apelacji, a mianowicie:</p> <p>1. obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia art. 6 k.p.k. w zw. z art. 399 § 2 k.p.k. polegający na uwzględnieniu wniosku obrońcy o odroczenie rozprawy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

w celu umożliwienia przygotowania się do obrony - w związku z uprzedzeniem przez sąd o zmianie kwalifikacji prawnej czynu - ogłoszonego pod nieobecność oskarżonego co naruszyło prawo do obrony oskarżonego,

2. obraza przepisów postępowania art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegająca na dowolnej ocenie wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków I. B., R. S., A. G. co doprowadziło do błędnego uznania że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że:

- osadzony prezentował naganne zachowania i postawy,

- oskarżony kilkakrotnie dokonał uszkodzeń różnorodnych sprzętów w celach, które zajmował,

- 30.08.2020 r. oskarżony dokonał uszkodzeń wyposażenia celi tj.

kamer
monitorujących cele
i umywalki,

- M. B. kierował do
umundurowanego
funkcjonariusza A.
G. słowa obraźliwe i
wulgarne,

- oskarżony
kilkakrotnie splunął
na mundur i
przyłbice A. G. i
groził mu,

- oskarżony
skierował do R.
S. słowa obraźliwe
i wulgarne i
groził mu podczas
wykonywania przez
niego czynności
wobec osadzonego,

- oskarżony kierował
do I. B. słowa
wulgarne i obraźliwe
a po zamknięciu
kraty koszowej
niespodziewanie
odwrócił się
oskarżony w stronę
I. B. i uderzył ręką w
jego kask i splunął w
jego kierunku,

co jest konsekwencją
obrazy art. 7
k.p.k. i dowolnej
oceny wyjaśnień
oskarżonego

4. rażąca
niewspółmierność
wymierzonej
oskarżonemu kary

zostaną one
rozpoznane łącznie.

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzające się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy okazały się niezasadne.</p> <p>Przy czym, należy podnieść, że przekonanie sądu o wiarygodności określonych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść,</p>		

jak i na niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis). Pamiętać należy, iż konsekwencją zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) jest wymóg, aby ustalenia faktyczne, w oparciu o które następuje orzekanie, były udowodnione, tylko wówczas można przyjąć, że są one prawdziwe, czyli zgodne z rzeczywistością. Zobowiązuje ona organy procesowe do dołożenia – niezależnie od woli stron – maksymalnych starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków poznania prawdy. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów

ocenianych według zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic co do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.

4 k.p.k.). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k.

W aspekcie powyższego apelacja obrońcy oskarżonego nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w sprawie dowodami - mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Bowiem wbrew wywodom apelacji, analiza dowodów przeprowadzonych

przez Sąd Rejonowy
oraz pisemnego
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku prowadzą
do wniosku, że
Sąd ten w sposób
syntetyczny i
klarowny rozważył
wszystkie dowody
oraz okoliczności
ujawnione w toku
rozprawy i na ich
podstawie poczynił
prawidłowe
ustalenia faktyczne.

Tym samym,
podzielić należy w
całej rozciągłości
stanowisko Sądu
Rejonowego i jego
argumentację, co do
tego, że oskarżony
jest winny
dokonania
przypisanych mu
przestępstw.

Podkreślić należy,
iż Sąd Rejonowy
prawidłowo ocenił
wartość dowodową
relacji świadków
- funkcjonariuszy
służby więziennej w
osobach A. G., Ł. F.,
R. S., M. P., I. B.,
S. S. korespondujące
z nagraniami z
monitoringu z
Aresztu Śledczego w
P.. W tym kontekście
nie ma racji
apelujący, jakoby
sąd meriti błędnie
ustalił, że osadzony
prezentował
naganne zachowania
i postawy,
dokonywał

uszkodzeń
różnorodnych
sprzętów w celach,
które zajmował,
kierował do
umundurowanego
funkcjonariusza A.
G. słowa obraźliwe
i wulgarne, a
także kilkakrotnie
splunął na jego
mundur i przyłbice
oraz mu groził,
a także skierował
do R. S. słowa
obraźliwe i wulgarne
i groził mu podczas
wykonywania przez
niego czynności
wobec osadzonego,
oraz kierował do I.
B. słowa wulgarne
i obraźliwe a po
zamknięciu kraty
koszowej
niespodziewanie
odwrócił się
oskarżony w stronę
I. B. i uderzył ręką
w jego kask i splunął
w jego kierunku.
Tym samym, nie
zasługuje na walor
wiarygodności
wersja wydarzeń
prezentowana przez
oskarżonego, który
sugerował, jakoby
to funkcjonariusze
publiczni
zachowywali się
względem niego
prowokacyjnie i
wyzywająco. W
ocenie sądu
odwoławczego
wynika to wyłącznie
z dążenia
oskarżonego do
zminimalizowania

jego
odpowiedzialności
karnej.

Nie zasługuje
również na
uwzględnienie
podnoszony w
apelacji zarzut
rażącej i mogącej
mieć wpływ na
treść zaskarżonego
wyroku obraży art.
399 § 2 k.p.k. w
zw. z art. 6 k.p.k.
W orzecznictwie
podkreśla się, że
ratio legis normy
art. 399 k.p.k.
tkwi w tym, by
nie zaskakiwać stron
rozstrzygnięciami
sądu w zakresie
oceny prawnej
zarzucanego aktem
oskarżenia
działania, do czego
zobowiązuje zasada
lojalności
procesowej.

Najczęściej element
zaskoczenia, który
z reguły powoduje
jednocześnie
naruszenie prawa do
obrony oskarżonego,
wiąże się z
przyjęciem przez
sąd (w granicach
oskarżenia) przepisu
prawa
wypełniającego
znamiona innego
przestępstwa niż
określone w akcie
oskarżenia. Takiego
zaś elementu
generalnie trudno
doszukać się w
sytuacji, w której

przyjęto węższy zakres czynu, niż to zarzucano w akcie oskarżenia, czy złagodzone postać strony podmiotowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 marca 2004 r., sygn. III KK 353/03, LEX 122298). Naruszenie dyrektywy wynikającej z treści art. 399 § 1 k.p.k. nie jest uchybieniem należącym do kręgu bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Jego znaczenie w procesie, a przede wszystkim wpływ na treść rozstrzygnięcia, należy analizować w realiach konkretnej sprawy, uwzględniając zdarzenia procesowe, które miały miejsce w dotychczasowym postępowaniu. Innymi słowy, zaniedbanie powinności uprzedzenia stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej badanego czynu nie zawsze i nie w każdej sytuacji będzie stanowiło obrazę przepisów postępowania istotną w orzekaniu odwoławczym, ale tylko wtedy, gdy mogło to mieć (a w tej konkretnej

sytuacji nie miało) wpływ na treści wyroku sądu I instancji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 września 2006 r., sygn. II AKA 135/06, LEX nr 227403). Komentowany przepis wskazuje wyraźnie jedną możliwą konsekwencję uznania przez sąd orzekający potrzeby zmiany kwalifikacji prawnej czynu, przewidując w art. 399 § 2 k.p.k. przerwanie rozprawy w celu umożliwienia oskarżonemu przygotowania się do obrony. Na tej podstawie przerwa może nastąpić wyłącznie na wniosek oskarżonego, przy czym należy się zgodzić, że wniosek może być złożony również przez jego obrońcę (T. Grzegorzczak, KPK. Komentarz, t. 1, 2014, s. 1340). Inna strona, która w związku z notyfikowaną przez sąd zmianą kwalifikacji prawnej potrzebuje czasu w celu przygotowania się do należytego reprezentowania swoich interesów procesowych w toku

dalszego postępowania może zwrócić się o zarządzenie przerwy na podstawie art. 401 § 1 k.p.k., wykazując w swoim wniosku, że przemawiają za tym ważne przyczyny. Wniosek oskarżonego lub jego obrońcy złożony na podstawie art. 399 § 2 k.p.k. nie przesądza przerwania rozprawy. Ponieważ analizowany przepis nie stanowi inaczej, należy stwierdzić, opierając się na zasadzie wyrażonej w art. 401 k.p.k., że kwestia zarządzenia przerwy jest pozostawiona swobodnemu uznaniu przewodniczącego składu sądu, który bierze w tym zakresie pod uwagę to, czy jej zarządzenie jest niezbędne dla przygotowania obrony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 07.04.2016 r., II AKa 332/15, Legalis). Negatywna ocena w tym względzie znajduje uzasadnienie, gdy oskarżony korzysta z pomocy obrońcy, odpowiednio wcześniej

ustanowionego i
zaznajomionego ze
sprawą, a zmiana
kwalifikacji prawnej
wynika z
obowiązujących
przepisów prawa,
które powinny być
obrońcy znane z
racji wykonywanego
zawodu (por. wyr.
SA w Warszawie
z 16.7.2019 r., II
AKa 23/19, Legalis).
Podkreślić przy tym
należy, że przepis
art. 399 § 2
k.p.k. nie przewiduje
odroczenia rozprawy
w celu
przygotowania
obrony w
następstwie
uprzedzenia o
możliwości zmiany
kwalifikacji prawnej
czynu zarzucanego
oskarżonemu
według innego
przepisu prawnego
(por. postanowienie
Sądu Najwyższego z
dnia 09.12.2016 r., V
KK 306/16, Legalis).
Podejmując decyzję
w kwestii wniosku
oskarżonego o
przerwę,
przewodniczący
składu sądu
powinien mieć
przede wszystkim na
względnym charakter
i kierunku
notyfikowanej
zmiany kwalifikacji
prawnej czynu
zarzucanego oraz
rodzaj i rozmiar
zmian w opisie

czynu, jeżeli takie zmiany leżą u jej podłoża. Wniosek o przerwę nie jest wiążący, skoro ustawa mówi: "można przerwać rozprawę". Wobec konieczności respektowania prawa oskarżonego do obrony (art. 6 k.p.k.) przerwanie rozprawy powinno jednak nastąpić zawsze, gdy uprzedzenie dotyczy możliwości zmiany kwalifikacji prawnej na surowszą. W innych przypadkach zarządzenie przerwy podlega ocenie sądu.

W aspekcie powyższego rzeczywiście na rozprawie w dniu 28 grudnia 2021 r. (k. 238) Sąd uprzedził o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów, a na rozprawie w tym momencie nie był obecny, przy czym, był prawidłowo zawiadomiony o rozprawie i uczestniczył w niej on-line, lecz w jej trakcie oświadczył, że nie chce dalej brać w niej udziału i na tym połączenie zakończono). W związku z tym, sąd nie uwzględnił wniosku jego obrońcy o

przerwanie
rozprawy powołując
się na okoliczność,
że oskarżony
zadeklarował brak
woli uczestnictwa w
rozprawie. Zważyć
należy, iż z
treści tego przepisu
wynika
jednoznacznie, że w
wyniku rozpoznania
wniosku sąd może
a nie musi
przerwać rozprawę
w celu umożliwienia
oskarżonemu
przygotowania się
do obrony. Nie
jest to zatem
obligatoryjne.

Wbrew
twierdzeniom autora
apelacji odmowa
odroczenia rozprawy
nie naruszyła prawa
do obrony
oskarżonego
albowiem zmiana
kwalifikacji prawnej
czynów poprzez
przyjęcie czynów
opisanych w
punktach I i
II aktu oskarżenia,
że stanowią jeden
czyn zabroniony, zaś
co do czynów
z punktów III
i IV poprzez
wyciężenie
działania w
warunkach
recydywy jest co do
zasady działaniem
na korzyść
oskarżonego.

Pamiętać trzeba,
że z racji na

ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen

można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym,

obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania.

Odnosząc się do rodzaju i wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego M. B., podzielić należało stanowisko Sądu pierwszej instancji co do zasadności wymierzenia izolacyjnej kary pozbawienia wolności. Zdaniem sądu odwoławczego, w przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy prawidłowo wyważył okoliczności przedmiotowe i podmiotowe sprawy przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonych (wskazując, że jest on znaczny - oskarżony godził wszak w dobra takie jak powaga

instytucji publicznych, nietykalność cielesną i godność osobistą funkcjonariusza publicznego pokrzywdzonych I. B., R. S. i A. G.) oraz jego stopień zawinienia, w tym uprzednią karalność i słusznie uznał, że adekwatną reakcją karną będzie bezwzględna kara łączna 7 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu Okręgowego, dolegliwość wymierzonej oskarżonemu kary łącznej 7 miesięcy pozbawienia wolności - a więc na poziomie ukształtowanym orzeczeniem sądu meriti - jest współmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, uchodzić musi jako znaczny i spełnia zadania społecznego oddziaływania kary i cele szczególnie - prewencyjne. Jest wynikiem trafnej oceny okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynu oraz danych osobopoznawczych

dotyczących oskarżonego (uprzedniej ośmiokrotnej karalności (w tym za tożsame czyny), przy czym, za czyny innego rodzaju oraz tego samego rodzaju, jednakowoż na kary zarówno kary ograniczenia wolności, jak i pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem oraz bezwzględne) i jako spełniające wymogi określone dyrektywami przepisu art. 53 k.k., uznana być musi za karę prawidłowo wyważoną. Należy przy tym mieć nadzieję, że kara wymierzona oskarżonemu w niniejszym postępowaniu spełni swoje cele nie tylko w indywidualnym zakresie, ale zwiększy także świadomość innych osoby zobowiązane do przestrzegania zasad bezpieczeństwa w lotnictwie, dzięki czemu podobnych wydarzeń będzie można w przyszłości uniknąć.

Wniosek

<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			

<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 grudnia 2021 roku w sprawie sygn. akt VII K 788/20.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wyrok jest słuszny i sprawiedliwy, zaś apelacja obrońcy oskarżonego M. B. bezzasadna. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy</p>		

oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanych mu przestępstw, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonej kary. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i dowody przeciwne, zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Jednocześnie kara wymierzona oskarżonemu jest adekwatna do jego czynu i sprawiedliwa, na pewno nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

1.8. ***Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji***

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. B. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 516,60 złotych, które zasądzono na rzecz adwokata E. M. ustalono na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra	

	<p>Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18).</p>	
<p>3</p>	<p>Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego M. B. od opłaty za drugą instancję oraz od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), mając na względzie jego sytuację osobistą (długotrwały pobyt w izolacji penitencjarnej) i możliwości finansowe oskarżonego M. B. (aktualnie brak dochodów).</p>	
<p>7. PODPIS</p>		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. B..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 grudnia 2021 roku w sprawie sygn. akt VII K 788/20.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana